

21 maart 2008

WIE GAAT ER OVER HET LAND?

Wie gaat er er over het land? Ik bedoel: het landschap. Officieel, geloof ik, minister Cramer. Lijkt me een leuke vrouw om mee thee te drinken. Onlangs maakte ze zichzelf belachelijk door zowel vóór als tégen windturbines te zijn. Dit in één en dezelfde ademtocht.

Wie gaat er over de kop van Noord-Holland?

Officieel de gemeenteraden daar, en als het iets belangrijker wordt: Provinciale Staten. Dat is een bestuurlaag die al decennialang zinloos is (ik heb nog nooit iemand gehoord die iets anders vond) maar die tegenwoordig besluitvaardigheid en daadkracht moet uitstralen. Ik zou het als gedeputeerde wel weten. Voor je het weet ben je dienstwagen met chauffeur kwijt. Stralen maar!

Enter: Ton Hooijmaaijers.

Ton is Gedeputeerde namens de VVD in de provincie Noord-Holland. Portefeuille: Ruimtelijke Ordening. Geboren in Deventer, woonachtig te Amsterdam. Houdt een weblog bij; altijd lachen. Wie het leest, komt geen enkele visie op het landschap tegen.

Ton's grootste verdienste tot nu toe: geen idee.

Grootste ambitie: het voormalige eiland Wieringen weer tot een eiland maken. Daartoe moeten tientallen boerenbedrijven wijken, honderden hectares oer-Hollandse, door de grote Lely drooggemalen akkers en weilanden onder water worden gezet en een enorm bos omgekapt. En alle betrokken gemeentes en wethouders en partijen zijn deze week accoord gegaan. Over een paar jaar is er een Wieringerrandmeer met duizenden villa's aan de oevers en hier en daar een partijtje riet met een steiger en een pannenkoekenhuis waar GroenLinksers een kano kunnen huren.

Nogmaals: wie gaat er over het landschap?

Lokale bestuurders, en mannen dus als Ton Hooijmaaijers. Wat weet nou Ton van het landschap wat wij niet weten? Volgens mij niks. Wat Ton Hooijmaaijers begrijpt is dat een plas water projectontwikkelaars (en heel veel muggen) aantrekt. In Nederland is dat een wet van Meden en Perzen en veel geld. Op al die gezellige VVD-bijeenkomsten en Rotary-borrels en dineetjes van ondernemersverenigingen die Ton al netwerkend bezoekt is hem dat de afgelopen jaren wel duidelijk geworden. Wie bouwt, gaat vooruit. Dat geldt in ieder geval voor de directie van de bouwonderneming. En ook voor Ton Hooijmaaijers: die krijgt met kerst een paar fijne flessen, een gerookte zalm en een bos hulst thuisbezorgd. De sukkel kan niet eens steekpenningen aannemen.

Wat mankeert er aan de kop van Noord-Holland?

Volgens Hooijmaaijers en zijn vazallen gebeurt er te weinig. De bevolking vergrijsst, het landschap is saai, dagjesmensen laten het links liggen, toerisme stelt er niets voor, geld gaat er niet om. Je kunt ook zeggen: het waait er altijd, maar op wind hebben projectontwikkelaars nog geen antwoord gevonden, dus daar hoor je ze nooit over.

Een kaal, uitgestrekt, Nederlands polderlandschap waar weinig tot niets gebeurt, het lijkt wel alsof er een vloek op rust. Het moet per ommegaande in Florida worden veranderd, met chaletparken aan het water, inclusief marina's, dat weten de Hooijmaaijers van dit land heel stellig. Maar hoe komt het dat zij het zo stellig weten en ik er niets van geloof? Hoe komt het dat hun vooruitgang in mijn ogen alleen maar cynisme is? Hoe weet een jongen uit Deventer die in Amsterdam woont wat de mensen in de kop van Noord Holland willen?

En is niet het landschap van ons allemaal?

Ik zou zeggen van wel. Ook de kop van Noord-Holland maakt deel uit van het Koninkrijk en het kan toch niet zo zijn dat grootscheepse en dramatische ingrepen als het Wieringerrandmeer onder verantwoordelijkheid van een tot de vergetelheid gedoemde beroepsbestuurder als Ton Hooijmaaijers vallen. Het landschap is van ons allemaal, en van toekomstige generaties. Weg met het Wieringerrandmeer! Leve Nederland!

Geschreven op 21 maart 2008